

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 8 Valetudo multis restituta minus subito, at mirè tamen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

dam versa Catharina, statuit ad P. Francisci
venerationem Sacramenta Pœnitentiæ
Eucharistiæque obire: atque hæc demum
medicina valuit; momento conſanata eſt.

§. VIII. *Valetudo multis reſtituta minus
ſubitò, at mirè tamen.*

ORdiri lubet ab eo, quod in me ipſe ex-
pertus ſum: nam reſtitutæ mihi ſani-
tatis adjuncta talia ſunt, ut digna putem
quæ locum nanciſcantur inter illa plurima,
quæ per P. Franciſcum effecit Deus ſanè
mirabiliter. Noxii catarihi vis exundans,
tuſſim mihi creaverat ſanè vehementem.
Hæc cùm menſes propè quatuor tenuiſſet,
conſecuta eſt, ut aſſolet, hæmorrhagia
(a) nec mediocris: & debilitatis viribus
tàm pertinaciter exonerare ſeſe infeſtus
humor in pectus pergebat, ut me penè
opprimeret, nec niſi ægerri mè ducere ani-
mam poſſem. Tandem ubi ſanguis cum
puitâ mixtus in pectore computruit, pu-
rulentum quiddam excreate cepi tantâ
copia, ut vix exprimere ipſe poſſim. Ita,
cum

(a) *Copioſus immoderatusque ſanguinis effluxus
Blutgang.*

cum eo statu fuisset dies quinque & quadraginta, debilitatus ac languens, nec obscure morbus ad phthisim seu tabem vergeret, cujus jam tum indicia tam multa existebant, unus è Nostreis, qui ad me officii & charitatis causa venerat, auctor magnoperè fuit, ut me P. Francisco Regis bonæ memoriæ commendarem. Eam orationem sic accepi initio, ut satis præ me tulerim, id consilii inopinanti suggeri: proinde, aliquandiu silens apud me deliberavi, monenti Sacerdoti acquiescerem, necne. Tandem concessi in ejus sententiam, & tanquam id consilii à Deo potius, quàm ab homine proficeretur, è vestigio vovi, me, siquidem Superiores probarent, ad ejus sepulcrum sacrificaturum: paucis post diebus, addidi me ejus quoque Vitam scripturum. Eventus is fuit, ut postridiè quàm posterius hocce adjunxeram, vix morbi pars decima superfuerit. Videlicet ex eâ luce nihil puris excreasse me, etiam alii observarunt: post dies autem decem, iter suscepi ex equo, leucarum quadraginta, & quod excurrit. Et magis magisque confirmabar in dies: donec mea imprudentia immodi-

cis susceptis laboribus in morbum eundem recidi, cujus quidem quis sit eventus futurus, haud scio: illud scio, debere me P. Francisco totum usuræ vitæ triennium: quod si suis apud Deum precibus felicem obitum mihi conciliabit, tum verò plus illi me debere fatebor, quàm si vitam diuturniorem impetrasset.

Testatur Ludovicus Penellus, civis Aniciensis, cum uxor sua tres ipsos menses jaciisset, omni omninò membrorum usu destituta; & scilicet absque spe ulla pristinae recuperandæ valetudinis; voto se promississe, illam, si convalesceret, ituram unâ secum ad tumulum P. Francisci: ubi conceptum est, statim levamentum ingens ægræ accessisse, intrâ perbreve spatium temporis eam prorsus convaluisse: & verò post sex menses votum exolvit, quarto Idus Junii, anno millesimo sexcentesimo quadragésimo quinto.

Jacebat in Annonæo Monasterio S. Clarae, virgo nobilibus natalibus, ex febre continuâ, & ita periculosè, ut de ejus vitâ adesse Medici pronunciarent. Cum per id tempus Missionem eo loco obirent Nostri, petiit

petiit à Superiore Missionis Abbatissa, aliquem è nostris Sacerdotibus mittere ne gravaretur, qui ad P. Francisci tumulum virginis illius causâ sacrificaret. Fecit Superior quod piè flagitabatur, misitque qui Sacrum faceret: dum illud peragitur, ecce tibi abscedere febris continuò, ad horam nonam matutinam: ex eo, Monialis planè secunda valetudine semper usa.

Filiolus viri nobilis, sesqui-mensem admodum natus, tantum non pro mortuo habebatur, horas ipsas quatuor & viginti sic affectus, ut vix vitæ indicium ullum superesset, nisi quod utcumque adhuc ducebat animam, oculis ceteroqui penè inversis. Hunc pius parens precibus P. Francisci vix commendaverat, cum recreari sensim infantulus cepit, & virium aliquid nancisci, donec planè revaluit. Id adeò pater ipse scripto consignavit, chiographoque confirmavit suo, quod apud Parochum Lalovescentem extat.

Antonia à Domo-novâ femina nobilis, voto simili depulit febris ardores, qui totum mensem corpus depastierant, sic, ut Medicorum iudicio spes vitæ nulla reliqua

qua foret. Joanna Gabieria, femina item nobilis Turnonensis, eadem ratione emer-
sit ex febris hectica, postquam de ejus vita
desperatum erat à Medicis.

Petrus Lamicus, Jacobi filius, Anicien-
sis, exitiali pleuritide conflictatus decem
ipso dies, arque adeò conclamatus à Me-
dicis, ut qui jam sensuum omnium usu ca-
reret; post horas octo quàm voverat pa-
ter, eum se, si revalesceret, ad P. Francisci
tumulum ducturum, cibum sibi porrigi
petit, sanus ac valens.

Laurentius Petit, annorum admodum
trium puerulus solutus erat derepentè fe-
bri trimestri, ex voto videlicet à parenti-
bus concepto, quod in venerationem P.
Francisci cedebat. Cum id parentum eo-
rundem negligentia exolutum non esset;
ecce tibi post tres menses parvulus idem
morbo corripitur tam insolenti, ut intesti-
na defluerent. Curaverant eum nequid-
quam Medici, menses ipsos quatuor: ac
tum demum recordatus Pater se superio-
ris voti reum, votum non exoluisse; venià
à Domino Deo suppliciter petità votum
instaurat denuò: id ubi perfectum, ultro
intestina

intestina intro se receperunt, puerulus post horas quatuor & viginti planè convaleuit.

Prædicat Gerentonius, vir gravis, in suprema Tolosanâ Curiâ patronus, cum ad extremum vitæ periculum ex vehementi febre devenisset, se post vorum nuncupatum in Ecclesia Lalovescenti confitendi, sacramque sumendi Eucharistiam, febrisolutum continuò.

Gabrielis Poncet, civis Aniciensis uxor, Jaquelina Blanchardia, postquam feliciter enixa partum erat, aliquantò post, unde, nescias, correpta est tam atroci symptomate, ut tanquam distenta in equuleo, sic gravissimos toto corpore dolores persentisceret, distortis etiam membris, ut rumpi commissuras diceret, atque è suo quaque loco exilire, vultu tantum non posticam in partem obverso. Hæc tanta tamque insolens agitatio, usum jam sensuum omnium ademerat deploratæ : & pro mortuâ habita esset, nisi pulsus cordis exiguus eam indicasset adhuc vivere. Ergo tentatis adhibitisque frustra remediis omnibus, vovit vir, siquidem revalesceret ductu-

ducturum se eam ad P. Francisci tumulum, si duci posset; sin, iturum se saltem. Nec vana spes fuit: post paulò locuta femina est, post horam prorsus convaluit, nullo tantæ vexationis remanente vestigio, præter debilitatem aliquam.

Hæc propè in viciniâ; è remotioribus autem locis multa hinc inde accepimus haud minus miranda. Cognovimus recens, ex literis datis Bruxellâ, de mense Aprili, anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi tertii, Rectorem Collegii nostræ Societatis, urbis ejusdem, postquam illius vires sic afflixerat febris nihil remittens, ut de sacrosancto Viatico illi administrando deliberaretur, quærenti uni è Nostris, numnam è re foret opem implorare S. Geroldi Martyris, cujus vis apud Deum gratiosa in depellendis febribus maximè eluceat; *Quidni verò potius, subjecisse, confugiam ad unum è Societate, P. Franciscum Regis, de quo tam multa, tam mira nuper nobis memorabantur? Ad ipsum per preces vota-que in præsentia adeundum mihi censeo: & faciam, propitio Domino, ubi primùm mali vis paululum imminuta, utcunque quietum animo esse siverit.*

Vix

Vix ea pauca dixerat, cum minui febrim
sensit; mox in portionem infundi jussit glo-
bulos aliquot è beati tumuli terrâ, & non-
nihil reliquiarum ejusdem è collo suspen-
di, voto se obstringens interim, quotidie
ad certum intervallum temporis recitan-
di certas preces: simul Antuerpia deferri
Imagines complures ejusdem curavit, tum
in Nostros, tum in externos distribuendas.
Et ecce tibi secundùm votum in lenem
somnia æger lumina declinat: experre-
ctus, ardentem illam vim febris multum
remisisse agnoscit, quâ etiam paulò post
planè solutus est.

Trajecti autem, cum eodem anno vir-
go quædam unius è Canonicis soror, fe-
bri item torqueretur tam contumaci, ut
Medici de agræ vita desperarent, post-
quàm ad pectus imaginem Francisci ad id
allatam applicuerat, febris abcessit con-
tinuò, paulo post ægra planè convaluit. Et
mense Junio anni ejusdem, mercator qui-
dam Dunckerkensis cum Bruxellæ ma-
ligna febre conflictaretur nullis cedente
remediis, jamque Sacramentis Ecclesiæ
tali tempore usurpari solitis munitus, ad
exitum

exitum è vitâ se se compararet, Sacerdos è
 Nostri auctor fuit, voveret, curaturum se
 sacrum unum fieri ad P. Francisci venera-
 tionem: id cum peractum esset postridiè,
 primum febris ardor remisit magnoperè,
 tum brevi successit sanitas. Ibidem Bru-
 xellæ Coadjutor quidam è Nostri ex
 atroci pleuritide deductus jã ad extrema,
 atque adeò sacro Viatico instructus, lalutari
 quodam instinctu P. Francisci opem
 poposcit, flagitavitque tradi sibi illius ima-
 ginem: ubi id factum, statim è letali illo
 morbo emerfit, de mense Aprili. Idemque
 cùm sequente Junio vlcus in femore exci-
 tisset tam noxium, ut gangiæna conlecura
 sit, candens ferrum admoveri sibi sivit, ex-
 cidendis emortuis carnibus, ne labes latius
 ferperet: & tam multoties iteranda sectio
 fuit, ut quiaderant, cohorrescerent uni-
 versi: Ipse, cum ad ulcus febris vehemens
 accessisset, tamen benefici sui recordatus,
 ejusdem imaginem reposcit, vovetque in
 annum, certum precum quotidianarum
 numerum, P. Francisco sibi apud Deum
 propitiando: quoque certius celeriusque
 remedium è cælo accerferet, augustæ quo-
 que

que Deiparæ patrociniū imploravit. Exitus is fuit, ut abscesserit febris continuò, femur paulatim corroboratum sit.

Nicolaus denique Pontius, domesticus Ducis Lotharingiæ, ejusdemque domesticarum rationum antigraphicus, (a) cum menses ferè decem febre conflictatus esset, quæ in phthisim denique degeneravit, inque quotidianam hæmorrhagiam, sine spe recuperandæ valetudinis; per Quadragessimam anni ejusdem, millesimi sexcentissimi quinquagesimi tertii, P. Claudius Veroncourtius, Ducis ejusdem Confessarius, narravit, ipsum se Lutetiæ, mense Septembri anni superioris, P. Francisci Regis ope, postquam jam à Medicis conclamatus erat, ex morbo letali convaluisse. Ea oratio cum addidisset animos, vovet Nicolaus, se, siquidem febre liberaretur, deinceps sacram homologesim obiturum, sumpturumque sanctam Eucharistiam, quo die P. Franciscus è vivis excessit, hoc est, pridie Cal. Januarii: addidit Veroncourtius, se eam ipsam in rem sacrificaturum novies, ita ramen si Nicolaus intra dies

(a) *Gegen oder Todtschreiber.*

dies novem convalesceret, per quos Nicolai uxor quotidie certum precum numerum viri causâ persolveret, alioqui novem illa sacra non facturum. Et ecce tibi, dum pia mulier preces peragit, die septimo prorsus convaluit conjux: atque id Nicolaus ipse sincerè coram Deo affirmavit non semel.

F I N I S.

AVCTARIVM LATINI Interpretis.

Non est consilii mei, quidquam hic aut prajudicare, aut asserre prajudicatum, quod ad Venerabilem Servum Dei, cuius Vitam Latine verti, Sanctum aut Beatum declarandum pertineat. Addo item, ut ubique sententia quàm maxima potui fide instiri, sic non usquequaque reddidisse me verba verbis: quod quidem paulò liberius usurpare institui, ex quo didici Tolosâ, P. Claudium la Broûe,